

РЕШЕНИЕ

№ 39763

гр. София, 28.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 04.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разглежда дело номер **8186** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на Т. М. П., гражданин на Руската федерация срещу отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване, издаден от Завеждащ консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], Руската федерация.

Жалбоподателят твърди, че отказът е неправилен и постановен в противоречие с целта на закона. Отказът е постановен като е прието, че жалбоподателката се счита за заплахата за обществения ред, вътрешната сигурност или общественото здраве. Поставя въпросът дали е подаден такъв сигнал в националните бази данни на държавите членки. Следвало е в процедурата по предварителна консултация да ѝ се даде възможност да предостави необходимата информация. Счита, че е следвало в графа „забележки“ да посочи конкретни основания за постановяване на отказа. Не става ясно коя точно държава постановява отказ на основание чл. 32, пар. 2 и 3 от Визовия кодекс, по арг. от чл. 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Обжалваният акт е постановен в противоречие с целта на закона, защото няма обяснение с какво е заплашена сигурността и обществения ред и по-специално в [населено място], където си е закупила жилище и 14 поредни години почива там, както и участва в Управителния съвет на Етажната собственост там. Жалбоподателката работи като „инженер“ в отдел „Продажби“ на предприятие от хранително-вкусовата промишленост „И.“, което не е включено в забранителния списък на лица, които имат отношение към сигурността и отбраната на Русия и нямат право да получават

шенгенски визи.

Съобразно становище от 3.11.2025 г. твърди, че със становището на ДАНС е нарушен чл. 59, ал. 2 АПК. Липсват фактически основания за отказа. Жалбоподателката не е умишлено премълчавала, че работи и за Университета за нефт и газ. Местоработата и длъжността са публични и могат да се проверят на интернет страницата на университета. Тя не е хабилитирано лице и работи като инженер в катедра „Финансов мениджмънт“. Тъй като работи на две места, нейно право на преценка е кое от двете следва да посочи. В класифицираната информация са налице неоснователни предположения, без да са представени конкретни доказателства. Липсват мотиви относно това жалбоподателката да е поставила в опасност международните отношения, сигурността и интересите на Република България.

В писмените бележки твърди, че основателността на жалбата се обосновава и от разпита на св. Д. П., с когото жалбоподателката се познава от 8 г., тъй като имат съседни жилища Той сочи, че не му е направило впечатление тя да е имала проблеми с властите. От свидетелските показания и от писмените доказателства се оборва предположението, направено в справката на ДАНС. Претендира разноски.

Ответникът Завеждащ консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], Руската федерация, моли жалбата да се отхвърли като неоснователна. Прави възражение за прекомерност на разноските за адвокатско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбоподателят е подал заявление за издаване на виза, подадено на 2.6.2025 г.

Установява се, че въз основа на това заявление е образувано административно производство, като е изискано становище на ДАНС. Дадено е отрицателно становище за издаване на виза поради това, че жалбоподателката, освен декларираната месторабота, е работила и в Руския държавен университет за нефт и газ „Г.“, [населено място] като „ръководен служител“ .

Видно от удостоверение от 31 октомври 2025 г. жалбоподателката е работила в Руския държавен университет за нефт и газ като инженер в катедра „Финансов мениджмънт“, от 7.09.2020 г., а видно от друга справка от същата дата е постъпила там на 24 март 2003 г.

С обжалваният отказ ответникът е отказал да се предостави виза с мотива, че „една или повече държави членки Ви считат за заплаха за обществения ред и вътрешната сигурност“.

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, от лице, адресат на оспорения акт, подлежащ на съдебен контрол, с право и интерес от оспорването му, с оглед на което е и допустима същата е допустима.

Видно от подаденото заявление за виза, то е за издаването на виза тип "С".

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-26/16.1.2025 г. на министъра на външните работи и заповед № 71/31.10.2025 г.

на посланика към Посолството на Република България в Руската федерация.

Той е издаден в предвидената в закона писмена форма.

Оспореният отказ е издаден по формуляр съгласно [чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим \(НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.\)](#), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по [чл. 10 от ЗЧРБ](#) се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

Спазено е изискването за форма – оспореният отказ за издаване на виза тип "С" е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, визирани в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК (вж. в този смисъл решение № 2087/22.02.2024 г. по адм. д. 7021/2023 г. на ВАС и др.).

Съдът приема, че оспореният отказ не отговаря на изискването да е мотивиран – самостоятелно отменително основание по чл. 146, т. 2 от АПК. В него е посочено правното основание за издаването му ([чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ](#)), но не и конкретни фактически основания, относими към визираната законова разпоредба.

Действително, налице е позоваване на това, че „една или повече членки Ви считат за заплаха за обществения ред или вътрешната сигурност“.

Предвид така установеното настоящият състав намира, че не са спазени изискванията на чл. 59, ал. 1, т. 4 АПК за посочване на фактическите и правните основания за издаване на отказа.

На първо място, не е посочено коя точно приложима норма е прието, че е относима към така изложеното.

Заплахата за обществения ред и сигурност се доближават до основаниято по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, предвиждаща че се отказва издаване на виза когато чужденецът:

1. (доп. - ДВ, бр. 29 от 2007 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 97 от 2016 г.) с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност;

Действително, съгласно чл. 10а, ал. 3 ЗЧРБ:

(3) Мотивите за отказите за издаване на визи по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай, че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на Закона за защита на класифицираната информация.

Но в случая, видно от преписката, не е издаван такъв документ. Дори и да се приеме, че е налице препращане като такъв документ по отношение на цитираното по-горе становище на ДАНС, настоящият състав намира, че то не е достатъчно, за да обоснове извод за мотивираност на акта. В становището на ДАНС не се установява по какъв начин е достигнато до извода, че жалбоподателката е „ръководен служител“. Не се установява да са събирани доказателства в тази насока, нито по какъв начин е достигнато до този фактически извод. Същевременно са представени писмени доказателства, които го опровергават.

Липсата на конкретни мотиви, свързани с отказа за издаване на виза е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е съгласно константната практика на Върховния административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл.146, т.2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл.146, т.3 от АПК, доколкото пречат правото на защита на засегнатите лица да разберат мотивите на засягащия ги негативен акт, респ. да организират защитата си срещу него.

В този смисъл е и разпоредбата на [чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим](#) (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният отказ следва да бъде отменен.

Същевременно обаче, предвид заявлението за издаване на виза, както и предвид целта и времето на планирания престой /за периода от 1.7.2025 г. до 7.9.2025 г./ следва да се направи извод, че не следва да се връща преписката на административния орган за ново разглеждане на подаденото заявление за издаване на виза.

Настоящите мотиви следва да се имат предвид с оглед евентуално ново искане за издаване на виза.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК жалбоподателят има право на разноски, като са представени доказателства за такива в размер на 10 лв. За държавна такса и 1200 лв. – за адвокатско възнаграждение. Неоснователно намира възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Делото е с фактическа и правна сложност към средната. За воденето е била нужна допълнителна квалификация – владение на руски, както и следва да се съобрази, че представлява жалбоподателката е от АК В. и явяването на дела е свързано и с пътни разноски.

Водим от горното, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 64-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на Т. М. П., гражданин на Руската федерация, родена на 22.1.1971 г. отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване, издаден от Завеждащ консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], Руската федерация.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Т. М. П., сумата от 1210 лв. разноски.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.